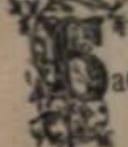

Обиденъ.

А. Хиляковъ.

— Бабо, дѣ ми е чантата? Не си ли виждала чантата ми?

— А отъ дѣ я знамъ? Каждъто си я оставилъ, тамъ търси.

— Не помня дѣ съмъ я оставила.

Момиченцето Женя Михайлова, ученица отъ третия класъ, безпомощно гледаше наоколо, като не знаеше, кждѣ да дери изгубената нѣкждѣ чанта.

— А ти дѣ я оставилъ, като се върна отъ прогимназията, спомни си — питаше баба ѝ.

— Ами на стжлбата стрѣщнахъ Барона, и той ми я донесе въ антрето. Азъ помня добре. Помня, че я взехъ... А послѣ...

— Е, попитай тогава Барона. Баро, дери чантата! Чантата дери: Въ прогимназията трѣбва да се отива. Чантата, Баро, тръгвай... чантата!

Баронътъ бѣше голѣмо черно куче отъ породата на договетѣ. На гърдитѣ си имаше голѣмо бѣло пятно, сѫщо елече, крайчетата на стжлкитѣ му бѣха сѫщо бѣли, бѣлъ бѣше и края на опашката му.

Баронътъ лежеше въ жгъла на трапезарията, на своето обично място, и, при първия викъ на неговото име, дигна глава. Когато му казаха, че трѣбва да се дери чантата, той възви глава на страна и събра кожата на челото си тѣй, че се об-